

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 27-06-2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Joanna Król-Szymielewicz

Protokolant:Radosław Gawlas

po rozpoznaniu w dniu 27-06-2019 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy z odwołania D. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 22 grudnia 2017 r. znak (...)

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

I. oddala odwołanie;

II. zalicza koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 22 grudnia 2017r., Nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2017r. poz. 1773 z późn. zm.) odmówił ubezpieczonemu D. L. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu ubezpieczony uległ w dniu 24 kwietnia 2017r.

W uzasadnieniu w/w decyzji organ rentowy wskazał, iż jak stanowi przepis art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadku przy pracy było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub skutek rażącego niedbalstwa.

Z uwagi na fakt, że w protokole powypadkowym z dnia 12.07.2017r. stwierdzono, iż do zdarzenia z dnia 24.04.2017r. doszło wyłącznie z winy ubezpieczonego wskutek jego rażącego niedbalstwa wynikającego z naruszenia przepisów dotyczących prawa o ruchu drogowym, a co także potwierdza wyrok Sądu Rejonowego w Rawiczu z dnia 16.08.2017r., organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu ubezpieczony uległ w dniu 24 kwietnia 2017r.

Ubezpieczony D. L. w ustawowym terminie wniósł odwołanie od w/w decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 22 grudnia 2017r. domagając się zmiany tej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 24 kwietnia 2017r. oraz zasądzenia na jego rzecz od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego.

W treści uzasadnienia ubezpieczony podał, że jest zatrudniony w Spółce (...) S.A. we W. na stanowisku dyrektora serwisu. W dniu 24 kwietnia 2017r. wyjechał na delegację służbową. Po zjechaniu z drogi (...) na drogę nr (...) doszło

do zderzenia jego pojazdu z pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...). W wyniku tego zdarzenia ubezpieczony uderzył głową w kurtynę powietrzną, a jednocześnie w jego nogi uderzyły drzwi od samochodu. Na skutek tego zdarzenia doznał on licznych obrażeń ciała.

Pracodawca zakwalifikował to zdarzenie jako wypadek traktowany na równi z wypadkiem przy pracy.

Ubezpieczony zarzucił, że wypadek, jakiemu uległ w dniu 24 kwietnia 2017r. nie nastąpił z powodu naruszenia przez niego przepisów o ochronie życia i zdrowia w wyniku jego rażącego niedbalstwa, jak wskazał organ rentowy. Podniósł, iż wystąpienie jakiegokolwiek przyczyny niezależnej od pracownika, która wpłynęła na powstanie wypadku, uniemożliwia przyjęcie jako wyłącznej przyczyny leżącej po stronie pracownika.

Wskazał, że bardzo ostre słońce wpływające na stopień widoczności na drodze spowodowało, iż nie zauważył on nadjeżdżającego pod wzniesienie z dużą prędkością drugiego pojazdu biorącego udział w zdarzeniu. Warunki atmosferyczne stanowiły czynnik niezależny od ubezpieczonego i to – zdaniem odwołującego się – uniemożliwia przyjęcie jego wyłącznej winy w spowodowaniu wypadku.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. wniósł o ich oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia (k.16-17).

Organ rentowy podniósł, iż zachowanie ubezpieczonego, którego skutkiem był wypadek przy pracy w dniu 24 kwietnia 2017r. wykazywało cechy niedbalstwa określonego w art. 21 ust. 1 ustawy z 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, zgodnie z którym: **Art. 21. 1.** Świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadków, o których mowa w art. 3, było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa.

Zarzucił, że ubezpieczony prowadząc samochód spowodował wypadek. Bowiem do wypadku doszło wskutek niezastosowania się przez ubezpieczonego do znaku B-20 nakazującego zatrzymanie się przed skrzyżowaniem. Za działanie z rażącym niedbalstwem należy rozumieć m.in. sytuacje, w których poszkodowany zdaje sobie sprawę z grożącego mu niebezpieczeństwa, gdyż występuje ono w danych okolicznościach faktycznych, tak, że każdy człowiek o przeciętnej przezorności oceni je jako ewidentne, a mimo to z naruszeniem przepisów bez potrzeby naraża się na niebezpieczeństwo ignorując następstwa swojego zachowania.

W ocenie organu rentowego, do zdarzenia z dnia 24.04.2017r. doszło wyłącznie z winy ubezpieczonego, który wyjeżdżając na drogę główną wymusił pierwszeństwo i doprowadził do kolizji z innym prawidłowo poruszającym się samochodem, a co organ rentowy kwalifikuje jako rażące niedbalstwo. W tej sytuacji, organ rentowy odmówił ubezpieczonemu D. L. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu ubezpieczony uległ w dniu 24 kwietnia 2017r.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się D. L. podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia w firmie (...) S.A. we W. na stanowisku dyrektora serwisu.

W dniu 24 kwietnia 2017r. ubezpieczony wyjechał na delegację służbową do P.. Ubezpieczony kierował samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...).

W momencie, kiedy ubezpieczony D. L. wyjeżdżał z drogi podporządkowanej S5 w R., chcąc skręcić w lewo, nie udzielił pierwszeństwa przejazdu nadjeżdżającemu z lewej strony B. B., który jechał drogą główną DK-36 i kierował pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...). W wyniku nieudzielenia pierwszeństwa przejazdu przez ubezpieczonego kierowcy jadącemu drogą główną, doszło do zderzenia się ich pojazdów na drodze głównej, którą poruszał się prowadzący samochód marki F. (...). Ubezpieczonego przy wyjeździe z drogi podporządkowanej obowiązywał znajdujący się tam znak STOP

(B-20). Wprawdzie ubezpieczony zatrzymał się przy znaku STOP, ale pomimo tego doprowadził do zderzenia z nadjeżdżającym samochodem marki F. (...), nie ustępując mu pierwszeństwa przejazdu.

Słońce nie oślepiało ubezpieczonego, gdyż w dniu 24.04.2017r. o godzinie 16.10, kiedy doszło do wypadku, kierunek padania promieni słonecznych był dokładnie z przeciwnej strony, aniżeli kierunek, z którego nadjeżdżał F. (...), tj. promienie słoneczne padały po prawej stronie ubezpieczonego, a nie po jego lewej stronie, z której nadjeżdżał kierujący F. (...) (szkie sytuacyjny k.57).

Do przedmiotowego zdarzenia doszło wyłącznie na skutek naruszenia przez ubezpieczonego przepisów ruchu drogowego, spowodowanego jego rażącym niedbalstwem.

Kierujący pojazdem marki F. (...) B. B. w żaden sposób nie przyczynił się do powstania tego wypadku.

Dowody: - polecenie wyjazdu służbowego: k.13;

- potwierdzenie podlegania przez odwołującego się ubezpieczeniom społecznym – w aktach ZUS;

- notatka informacyjna Policji: k.12;

- zeznania świadków: M. G.: k.39, B. B.: k.52;

- opinia główna biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków i zdarzeń drogowych: k.55-66 oraz opinia uzupełniająca: k.112.

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Rawiczu II Wydział Karny, z dnia 16.08.2017r., sygn. akt II W 298/17, ubezpieczony D. L. został uznany za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86 §1 k.w. w zw. z art. 92 §1 k.w. polegającego na tym, że w dniu 24.04.2017r. około godziny 16.10 na skrzyżowaniu drogi (...) z drogą K-36 w powiecie (...), kierując samochodem marki S. (...) nie zastosował się do znaku B-20 STOP i doprowadził do zderzenia z prawidłowo jadącym drogą K-36 samochodem marki F. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Za ten czyn Sąd Rejonowy w Rawiczu wymierzył mu karę grzywny w kwocie 1.000 zł.

Ubezpieczony nie odwołał się od tego wyroku i wyrok jest prawomocny.

Postanowieniem z dnia 11.05.2017r. Sąd Rejonowy w Rawiczu II Wydział Karny, sygn. akt II Ko 281/17, zatrzymał ubezpieczonemu prawo jazdy kategorii A i B. Po złożeniu zażalenia na to postanowienie, w którym ubezpieczony wskazał m.in., że prawo jazdy jest mu niezbędne do wykonywania pracy zarobkowej, a ma na utrzymaniu rodzinę, SR w Rawiczu zmienił swoje postanowienie i prawo jazdy zostało ubezpieczonemu zwrócone na mocy postanowienia tego Sądu z dnia 07.07.2017r.

Dowody: - wyrok SR w Rawiczu z dnia 16.08.2017r.: k.14;

- akta SR w Rawiczu sygn. II W 298/17;

- akta SR w Rawiczu, sygn. II Ko 281/17.

W dniu 13 lipca 2017r. pracodawca ubezpieczonego sporządził protokół powypadkowy, w którym zakwalifikował w/w zdarzenie jako wypadek traktowany na równi z wypadkiem przy pracy. Jako przyczynę wypadku wskazano w protokole nieustąpienie pierwszeństwa przejazdu przez odwołującego się i podano, że wypadek nastąpił z winy ubezpieczonego.

Dowody: - protokół powypadkowy, k.9-10.

Kierujący pojazdem marki F. (...) B. B. nie doznał żadnych obrażeń na skutek w/w zdarzenia.

Natomiast ubezpieczony D. L. w wyniku tego wypadku doznał: wieloodłamowego złamania końca barkowego obojczyka lewego, złamania gałęzi dolnej kości łonowej lewej oraz stłuczenia głowy.

Ubezpieczony przebywał na zwolnieniu lekarskim przez 4 miesiące, następnie przez ponad 3 miesiące uczęszczał na rehabilitację.

Dowody: - karta informacyjna ze Szpitala (...) w R.: k.8;

- przesłuchanie ubezpieczonego, k. 52 odwrot.

W dniu 24.11.2017r. ubezpieczony wniósł o wypłatę jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 24.04.2017r.

Decyzją z dnia 22 grudnia 2017r., Nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2017r. poz. 1773 z późn. zm.) odmówił ubezpieczonemu D. L. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu ubezpieczony uległ w dniu 24 kwietnia 2017r., uznając, iż wyłączną przyczyną wypadku przy pracy było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów prawa o ruchu drogowym, spowodowane przez niego wskutek rażącego niedbalstwa.

Dowód: - wniosek o jednorazowe odszkodowanie, dokumentacja w aktach ZUS-u.

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

W toku niniejszego postępowania ubezpieczony D. L. domagał się zmiany decyzji ZUS z dnia 22 grudnia 2017r. poprzez przyznanie mu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 24 kwietnia 2017r. oraz zasądzenia na jego rzecz od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc, iż zdarzenie z dnia 24.04.2017r. było wprawdzie zdarzeniem zrównanym z wypadkiem przy pracy, jednakże zachowanie ubezpieczonego, którego skutkiem był ten wypadek, wykazywało cechy rażącego niedbalstwa określonego w art. 21 ust. 1 ustawy z 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Wobec takiego stanowiska stron, celem niniejszego postępowania było ustalenie czy do wypadku z dnia 24 kwietnia 2017r. doszło w wyniku naruszenia przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowanego przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa oraz czy w związku z tym ubezpieczonemu przysługuje prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd oparł się w szczególności na zebranej w sprawie dokumentacji, tj. na protokole powypadkowym z dnia 13.07.2017r., notatce informacyjnej Policji z dnia 10.05.2017r., karcie informacyjnej ze Szpitala (...) w R. oraz na dokumentach zawartych w aktach Sądu Rejonowego w Rawiczu II Wydział Karny, sygn. akt II W 298/17 i sygn. akt II Ko 281/17, w tym zwłaszcza na prawomocnym wyroku nakazowym tego Sądu z dnia 16.08.2017r., albowiem żadna ze stron w toku procesu nie podważyła wiarygodności oraz autentyczności tychże dowodów.

Nadto celem ustalenia okoliczności i przyczyn zdarzenia z dnia 24 kwietnia 2017r. Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków: M. P., który w dniu 24.04.2017r. przybył na miejsce wypadku oraz B. B. – kierowcy F. (...), który brał udział w wypadku drogowym z ubezpieczonym. Sąd uznał zeznania tych świadków za jasne, rzeczowe i tym samym stanowiące w pełni wiarygodny dowód w sprawie.

Ponadto Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego sprawy na dowodzie z przesłuchania ubezpieczonego, z tym, że Sąd dokonał odmiennej oceny prawnej przedstawionego przez ubezpieczonego stanu faktycznego sprawy.

W dalszej kolejności, w celu ustalenia, czy do wypadku przy pracy z dnia 24 kwietnia 2017r. doszło w wyniku naruszenia przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowanego przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków i zdarzeń drogowych.

Sporządzone przez biegłego sądowego opinie - główną i uzupełniającą - Sąd ocenił jako spójne, konkretne i dające w sposób jednoznaczny odpowiedź na pytanie zadane biegłemu przez Sąd.

Ustawowa definicja wypadku przy pracy została uregulowana w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. 2015 poz. 1242).

Zgodnie z w/w artykułem za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

1. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
2. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
3. w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Ponadto w myśl art. 3 ust. 2 w/w ustawy: „Na równi z wypadkiem przy pracy, w zakresie uprawnienia do świadczeń określonych w ustawie, traktuje się wypadek, któremu pracownik uległ:

1. w czasie podróży służbowej w okolicznościach innych niż określone w ust. 1, chyba że wypadek spowodowany został postępowaniem pracownika, które nie pozostaje w związku z wykonywaniem powierzonych mu zadań;
2. podczas szkolenia w zakresie powszechnej samoobrony;
3. przy wykonywaniu zadań zleconych przez działające u pracodawcy organizacje związkowe.”

W niniejszej sprawie organ rentowy nie kwestionował, iż zdarzenie z dnia 24 kwietnia 2017r. stanowiło wypadek traktowany na równi z wypadkiem przy pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Podstawą do odmowy ubezpieczonemu świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego było zarzucone przez organ rentowy naruszenie przez wnioskodawcę przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia. Zdaniem organu rentowego postępowanie ubezpieczonego odznaczało się rażącym niedbalstwem i tylko i wyłącznie na skutek rażącego niedbalstwa ze strony ubezpieczonego doszło do wypadku drogowego w dniu 24 kwietnia 2017r., w wyniku którego doznał on obrażeń ciała.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 w/w ustawy, świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują, gdy wyłączną przyczyną wypadku było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa.

Poprzez działanie z rażącym niedbalstwem należy rozumieć między innymi sytuacje, w których poszkodowany pracownik zdaje sobie sprawę z grożącego mu niebezpieczeństwa, gdyż zwykle ono występuje w danych okolicznościach faktycznych, tak że każdy człowiek o przeciętnej przezorności ocenia je jako ewidentne – a mimo to z naruszeniem przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy bez potrzeby naraża się na to niebezpieczeństwo, ignorując następstwa własnego zachowania się (vide: wyrok Sądu Najwyższego – Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 6

sierpnia 1976 r., III PRN 19/76; (...) 1977r. Nr 3, poz. 55). Rażące niedbalstwo jest zachowaniem graniczącym z umyślnością, a zarazem takim, które daje podstawę do „szczególnie negatywnej oceny postępowania” pracownika (vide: postanowienie Sądu Najwyższego – Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z 13 maja 2003 r., II UK 6/03, publ. L.).

Rażące niedbalstwo jest postacią winy nieumyślnej, zawierającą - w odróżnieniu od zwykłego niedbalstwa - element świadomie nieprawidłowego wykonywania czynności grożącej niebezpieczeństwem przy jednoczesnym lekceważeniu następstw takiego postępowania. Łączy się z tym tak zwany element staranności. Naruszenie tego obowiązku może wywołać pewne skutki, określone na przykład w przepisie prawnym lub wynikające z danej sytuacji faktycznej. Rażące niedbalstwo charakteryzuje się takim zachowaniem, które w sposób jaskrawy odbiega od norm bezpiecznego postępowania i świadczy o całkowitym zlekceważeniu przepisów o ochronie zdrowia. Regulacja ta zawiera więc okoliczności wyłączające prawo do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego i oznacza, że w razie ich zaistnienia świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego – w tym sporne odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy - nie przysługują. Przez przepisy dotyczące „ochrony życia i zdrowia” rozumie się wszelkie instrukcje, ustanowione lub przyjęte zasady określające prawidłowy i bezpieczny sposób postępowania, także przepisy o bezpieczeństwie i higienie pracy.

Jak już wskazano powyżej, w celu ustalenia, czy do wypadku przy pracy z dnia 24 kwietnia 2017r. doszło w wyniku naruszenia przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowanego przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków i zdarzeń drogowych.

W opinii sądowej z dnia 04.01.2019r., biegły sądowy mgr W. O. w sposób jasny i wyczerpujący, po przeprowadzeniu szczegółowej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, stwierdził, iż wyłączną przyczyną wypadku z dnia 24.04.2017r. było zachowanie ubezpieczonego stanowiące jego rażące niedbalstwo, a polegające na nieustąpieniu przez niego pierwszeństwa przejazdu jadącemu główną drogą kierowcy samochodu F. (...). W wyniku nieudzielenia pierwszeństwa przejazdu przez ubezpieczonego kierowcy jadącemu drogą główną, doszło do zderzenia się ich pojazdów na drodze głównej, którą poruszał się prowadzący samochód marki F. (...). Ubezpieczonego przy wyjeździe z drogi podporządkowanej obowiązywał znajdujący się tam znak STOP (B-20). Wprawdzie ubezpieczony zatrzymał się przy znaku STOP, ale pomimo tego doprowadził do zderzenia z nadjeżdżającym samochodem marki F. (...), nie ustępując mu pierwszeństwa przejazdu.

Biegły w opinii uzupełniającej wyjaśnił: „Nieudzielenie pierwszeństwa nie jest tożsame z brakiem zatrzymania. To, że ubezpieczony zatrzymał się, a następnie ruszył, jest uwzględnione w rekonstrukcji wypadku.”

Także świadek M. G. (P., który przybył na miejsce zdarzenia) zeznał: „Z tego co pamiętam, z oświadczenia uczestników, kierowca ten zatrzymał się przy znaku STOP, ale nie udzielił pierwszeństwa przejazdu kierowcy jadącemu drogą główną.”

Sam ubezpieczony D. L. zeznał: „Zatrzymałem się przy znaku STOP, nie wszystko było widać, więc zacząłem jechać do przodu i wtedy doszło do tej kolizji.”

I właśnie na tym polegało rażące niedbalstwo w postępowaniu ubezpieczonego - na świadomie nieprawidłowym wykonaniu czynności grożącej niebezpieczeństwem przy jednoczesnym lekceważeniu następstw takiego postępowania.

Przypomnieć należy wskazaną już powyżej tezę Sądu Najwyższego: „Poprzez działanie z rażącym niedbalstwem należy rozumieć między innymi sytuacje, w których poszkodowany pracownik zdaje sobie sprawę z grożącego mu niebezpieczeństwa, gdyż zwykle ono występuje w danych okolicznościach faktycznych, tak że każdy człowiek o przeciętnej przezorności ocenia je jako ewidentne – a mimo to z naruszeniem przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy bez potrzeby naraża się na to niebezpieczeństwo, ignorując następstwa własnego zachowania się.”

Z powyższych przyczyn, mając na uwadze całość materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, biegły w swej opinii wskazał także, że nie ma dowodów na stwierdzenie umyślnej winy w postępowaniu ubezpieczonego – lecz jedynie jego rażącego niedbalstwa.

Odnosząc się do zarzutu ubezpieczonego, iż podczas wykonywania manewru włączenia się na drogę główną, oślepiło go słońce, wyjaśnić należy, iż biegły w swej opinii w sposób bardzo jasny i czytelny wykazał, iż słońce nie mogło oślepić ubezpieczonego, gdyż w dniu 24.04.2017r. o godzinie 16.10, kiedy doszło do wypadku, kierunek padania promieni słonecznych był dokładnie z przeciwnej strony, aniżeli kierunek, z którego nadjeżdżał F. (...), tj. promienie słoneczne padały po prawej stronie ubezpieczonego, a nie po jego lewej stronie, z której nadjeżdżał kierujący F. (...) (szkic sytuacyjny k.57).

W pisemnych zastrzeżeniach zgłoszonych do opinii głównej biegłego, ubezpieczony zarzucił, iż biegły nie uwzględnił faktu, że widoczność zasłaniały mu bariery ochronne biegnące przy poboczu drogi (...). Odnosząc się do tego zarzutu biegły wskazał w opinii uzupełniającej: „Skoro (ubezpieczony) nie widział albo coś go oślepiło, to nie powinien był kontynuować jazdy.”

Zważyć należy – że właśnie podjęcie przez ubezpieczonego decyzji o kontynuowaniu jazdy w momencie zdawania sobie sprawy z grożącego mu niebezpieczeństwa – przy jednoczesnym świadomym zignorowaniu konsekwencji tego postępowania – stanowiło rażące niedbalstwo z jego strony.

W konsekwencji Sąd uznał za całkowicie nieuzasadnione zastrzeżenia zgłoszone przez ubezpieczonego wobec bardzo rzeczowej i czytelnej opinii biegłego sądowego mgr W. O..

W tym miejscu dodać należy, iż jak wynika z treści wyroku Sąd Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r., Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r. sygn. akt I PR148/90, opubl. OSNP 1991/11/300).

W rezultacie, Sąd - na podstawie obszernej dokumentacji zgromadzonej przez Policję w aktach Sądu Rejonowego w Rawiczu II Wydział Karny, w tym dokumentacji graficznej, na podstawie zeznań w/w świadków: M. G. i B. B. oraz zeznań samego ubezpieczonego oraz w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków i zdarzeń drogowych – podzielił argumentację organu rentowego, iż ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu uległ on w dniu 24 kwietnia 2017r., ponieważ wyłączną przyczyną tego wypadku było naruszenie przez ubezpieczonego przepisów ruchu drogowego, spowodowane przez niego skutek rażącego niedbalstwa.

Nadto wskazać należy, iż prawomocnym wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Rawiczu II Wydział Karny, z dnia 16.08.2017r., sygn. akt II W 298/17, ubezpieczony D. L. został uznany za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86 §1 k.w. w zw. z art. 92 §1 k.w. polegającego na tym, że w dniu 24.04.2017r. około godziny 16.10 na skrzyżowaniu drogi (...) z drogą K-36 w powiecie (...), kierując samochodem marki S. (...) nie zastosował się do znaku B-20 STOP i doprowadził do zderzenia z prawidłowo jadącym drogą K-36 samochodem marki F. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Za ten czyn Sąd Rejonowy w Rawiczu wymierzył mu karę grzywny w kwocie 1.000 zł. Ubezpieczony nie odwołał się od tego wyroku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w pkt. I-wszym sentencji wyroku, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego od zaskarżonej decyzji organu rentowego z dnia 22.12.2017r., jako bezzasadne.

W pkt II-gim sentencji wyroku Sąd zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, gdyż zarówno ubezpieczony jak i organ rentowy zwolnieni byli od obowiązku ich poniesienia – z mocy art. 94 i art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398).

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.